

εις δὲ τὸν Κλεῖτον τὰ ἐπὶ τῆς μερίδος αὐτοῦ ἀναριθμητὰ κέρδη. Καὶ τότε μόνον ἐνεθυμήθη οὗτος ὅτι ἰερὸν χρέος τὸν ἀνεκάλει εἰς Ἑρμιόνην.

— Ἄλλ' ἐγγίζει, ἔλεγεν, ὁ Ἀθηναίων μὴν, ἐπικράτων τὴν μεγάλην τῶν νεκρῶν ἑορτήν, καὶ χρεωστώ ν' ἀποδώσω νέας τιμὰς εἰς τὴν μνήμην τοῦ θεοῦ καὶ εὐεργέτου μου· εἶμε καθήκον ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τοῦ φύσεως καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης.

Διέμεινε λοιπὸν ἔτι εἰς Ἀττικὴν, καὶ, ἵνα μετριάτῃ τὴν πρόσφατον λύπην του, ἠνέωξε τὴν οἰκίαν του εἰς τὸ ἀργὸν σμῆνος τῶν μετ' αὐτοῦ συντροφόντων· μετ' οὐ πολὺ οἱ χοροὶ καὶ αἱ ἑορταὶ κατέστησαν ἀπαυστοὶ, καὶ ὁ ἐγκρατὴς ἐκεῖνος Κλεῖτος, ὅστις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐτρέφετο ὑπὸ μόνου τοῦ προῦτος τῆς θήρας του, τῶν καρπῶν τοῦ κήπου του καὶ τοῦ μέλιτος τῶν ἰδίων του μελισσῶν, ἤδη κρατῶν ἀμφικύπελλον ἀνά χειρᾶς, ἀνακελιμένος, ἐν μέσῳ εὐαριθ-

παρ' αὐτοῦ ὑπέρογκα δάνεια, οὐδὲν τὸν ἐπεσκέπτοντο· καὶ αὐτὴ ἡ κακολογία ἐπελήφθη τῶν ἐλαττωμάτων του, προθυμουμένη νὰ τὰ παραστήσῃ ὡς αἰσχρὰς κακίας. Ὁ τοῦ Θεσίου νεωκόρος, ὃν δὲν περιέλαβεν εἰς τὰς ἑορτὰς του, τὸν κατεγόρησαν ἐπὶ βαρυτάτῃ ἀπειθείᾳ πρὸς τοὺς χθονίους θεοὺς, ὡς εἰπόντα ὅτι, Καὶ ἂν ὁ νεκρὸς ἔμενιν ἄταφος, ἡ σκιά ἐλάμβανε τὴν οἰκίαν θέσιν. Ἦν ξένος· εὐρέθη τότε ἀνευ προστατῶν καὶ φίλων, καὶ, ταχέως συναθροίσας τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὰ λείψανα, ἐφυγε τῶν Ἀθηνῶν.

Δ.

Ἐπανέλθωμεν ἐν τούτοις εἰς τὴν Ἑρμιόνην.

Εἴκοσιν ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κλεῖτου, καὶ ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἡ τύχη εἶχε βοηθήσει τὸν Θεῖστην, καταστάντα πλουσιώ-

Ἀρχαίως δεῖπνον.

μων συμποσῶν, ἐπὶ Σαρδαναπαλείου κλίνης, ἢ ἐστεφανωμένος μὲ κισσὸν ἢ μὲ ἄνθη, ἐβλεπε τὴν τράπεζάν του κεκαλυμμένην ἀπὸ τὰ δυσευρετώτερα φαγητὰ· τὰ πτηνὰ τοῦ Φάσιος, αἱ δορκάδες τοῦ Μέλανος, καὶ αἱ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις πολυτιμώταται καρίδες, ὁ χρύσοφρυς, ὁ ξιφίς, τῆς Κωπαίδος ὁ ἐγχεύς, κεκαρυκευμένα μετὰ κυμίνου καὶ ὀριγάνου, μόλις τῷ ἐπαινοῦντο ἄξια νὰ παρατεθῶσι τοῖς ξένοις του, μεθύουσι μετ' αὐτοῦ εἰς οἶνους τῆς Κορκύρας καὶ Δέσθου. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον, ἀφ' οὗ διέτρεχε τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἐντὸς Κεραμεικοῦ, ἐν ἄρματι συρομένῳ ὑπὸ τεσσάρων λευκῶν τῆς Σικυῶνος ἵππων, ἐπανήρχετο καὶ ἐπαίξεν, ἔστιν ὅτ' ἐπ' αἰσίοις, μεγάλας ποσότητας εἰς τοὺς κύβους καὶ ἀστραγάλους.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόησε τὴν ἀνάγκην τῆς μεταβολῆς τῆς πολυτελείας του. Τὸ παίγιον ἔπαυσε νὰ τῷ ᾔνε εὐνοῦν· οἱ πλαστοὶ αὐτοῦ φίλοι, λαβόντες

τατον μεταξὺ τῶν Ἑρμιονέων. Ἄλλ' ἡ ἀπουσία τοῦ φίλου του ἐνεχάραξεν εἰς τὴν ψυχὴν του λύπης βαθύτατα ἔγνη, ἅτινα οὐδ' ἡ μεγαλητέρα εὐδαιμονία εὐδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ.

Ἡ δὲ Κλεῶνη μετεδλήθη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς θρήνους καὶ δάκρυα· βεβαίως δ' ἤθελε παραφρονήσῃ, ἐὰν δὲν εἶχε τὸν ἀδελφὸν τῆς πλησίον τῆς.

Μίαν ρθινοπωρινὴν ἑσπέραν, ἐκάθηντο λαλοῦντες ἐξωθεν τῆς καλύβης των, καὶ ἡ ὁμιλία των περιστράφη μετ' ὀλίγον εἰς τοῦ κοινοῦ αὐτῶν φίλου τὴν ἀπουσίαν.

— Ἴδοῦ, εἶπεν ὁ Θεῖστης, ρθινόπωρον εἶνε, εἴκοσιν ἔτη ὀλόκληρα ἀφ' οὗ ἐχωρίσθημεν.

— Οὐδέποτε, ἀντεῖπεν ἡ Κλεῶνη, ἤλπιζον παρ' αὐτοῦ ἀπιστίαν τοσαύτην· πλὴν ἀρά γε ζῆ; τίς οἶδε, φεῦ! τοῦ ἀθλίου τὴν τύχην.

— Πρὸ πολλοῦ, ἀδελφή μου, ἀπεκρίθη ὁ Θεῖστης,